

ТРЕБА ДА ОБРАЂУЈЕМО СВОЈ ВРТ (I део)

Фонд Слободан Јовановић покреће на свом сајту серију интервјуа везаних за избор који је наметнут Србији : « ЕУ и(ли) Косово ?». Намера нам је да се обратимо познатим личностима из јавног и културног живота како би наша јавност могла да се упозна са најширом аргументацијом везаном за ово суштинско питање савремене Србије.

Домаћин: Фонд Слободан Јовановић.

Гост: Љубомир Кљакић, Политиколог и публициста.

Актуелна власт у Србији заступа становиште да „ЕУ нема алтернативу” и истовремено истиче да „никада неће признати независност Косова”. Узевши у обзир реалну политику ЕУ према Србији, да ли су по Вашем мишљењу ова два става противречна?

Кљакић: Јасно је да су ова два става у неразрешивом унутрашњем логичком и језичком конфликту. Реч је о конфузном језичко-пропагандном слогану који је у директном сукобу са стварним чињеницама и стварним животом. Данашња власт која се држи за тај конфузни и конфликтни пропагандни слоган, као што се дављеник хвата за сламку, само потврђује да је политички, затим социјални и економски, а најзад и психолошки простор Србије преобликован - разуме се, свесно и систематски, свакако насилно, али то је већ једна друга прича - у конфузивни, антагонизовани, трауматизовани, деморалисани, психотички простор за производњу масовних опсена, привида и халуцинација.

Љубомир Кљакић

У таквом простору зацарили су поремећена перцепција, дезоријентација, дислоцирана свест, подељена личност, стрес, депресија, фрустрираност, деморализација, халуцинација, манипулација, лаж и превара. То је стање које је

произvela euforija planetarne distopije, ono bezpogovorno istrajavaње na успостављању корпоративног поретка новог средњовековља широм света, које је свугде, па тако и у Србији, проглашено за цареву нову оделу и бољу будућност која нема алтернативу. Зато конфузна и конфликтна формула *ЕУ нема алтернативе, никада нећемо признати независност Косова* уверљиво показује да се (и) у Србији одиграо један веома радикалан, несумњиво изузетно интересантан, такође и веома опасан, друштвени, економски и психолошки експеримент уживо: динамика друштвене, економске и психолошке деструкције и пропадања, власт у Србији представља као динамику друштвене, економске и психолошке нормалности и напредовања.

Један од стратешких циљева свега овога јесте да се власт у Србији недвосмислено сагласи са актом агресије који је над Србијом извршен 1999 - 2008. године и који се над Србијом и даље врши, да иста та власт призна агресију као легитиман чин и да тако аболира све њене инспираторе, организаторе и извршиоце - државе, војске, обавештајне службе, корпорације, појединце.

У противном, ови инспиратори, организатори и извршиоци, на сваком непристрасном и заиста независном суду, ма где у свету, били би осуђени за бројне злочине.

Тако власт претвара Србију у брод који је доживео несрећу да на отвореном мору, усред снажне буре и огромних таласа, његовог капетана, навигатора, кормилара, све официре и све морнаре, захвати необјашњиви напад хистеричног весеља, па тако еуфорични ништа нису ни видели, ни чули, ни предузели, него су онако обневидели од грохотног смеха, заједно са беспомоћним путницима, сви потонули.

Зато ни ласкања које чиновници из Брисела, па и Вашингтона, током својих краткотрајних куртоазних посета Београду, великодушно удељују овдашњим политичарима због њиховог непоколебљивог рада на спровођењу програма радикалне дистопије као „боље будућности” у оквиру конфузне и конфликтне, очигледно шизофрене формуле *ЕУ нема алтернативе, никада нећемо признати независност Косова*, не могу сакрити чињеницу да управо тај психотички и психоделични пропагандни слоган рефлектује и производи овај приказ брода који тоне, једну противуречну, неодрживу и апсурдну позицију у којој се данас налази Србија. То сви знају. Ипак, од формуле се не одустаје, нити се још увек може одустати, јер ток догађаја који се одвија у оквиру њених координата није стигао до свог краја, до оног тренутка у ближој будућности када ће овдашња политичка номенклатура, а преко ње и сама Србија, бити принуђена да ипак изабере или први или други део тог слогана.

Како било да било, подсећам да се током прве половине 2008. године одиграла оркестрирана дестабилизација Србије која је омогућила да проглашење и признање „независног Косова”, од стране САД и тзв. „коалиције вољних”, сама Србија дочека више протоколарно него делотворно.

- Проглашење „независног Косова” 17. фебруара.

- Инсценирани и оркестрирани напади на више амбасада, укључујући и амбасаду САД, у којој је, под непознатим околностима, погинуо и био спаљен двадесетогодишњи Зоран Вујовић, као и нереди на улицама Београда после митинга “Косово је Србија” одржаног 21. фебруара.

- Меки државни удар, односно министарска побуна или министарски

пуч у Београду јануара - марта, како називам оно отказивање поверења председнику Владе министара из ДС и Г17+, међу којима су их неки, чак и јавно, оптужили да је лично одговоран за немире од 21. фебруара.

- Унутрашња блокада Владе до које је довео меки државни удар и пад Владе 8. марта.

- Улични немири са више рањених и једним погинулим на улицама Косовске Митровице (север) 17. марта, које су инсценирали високи функционери УНМИК администрације и КФОР-а и у којима су њихове специјалне војне и полицијске јединице користиле снајперисте, недозвољена убојна средства и бојеву муницију против грађана који су демонстрирали поводом насилног прекида штрајка и хапшења српских правосудних радника у тамошњем суду; упркос чињеницама, исти актери меког државног удара оптужили су јавно председника Владе у оставци, као и тадашњег министра за КиМ, да су непосредно одговорни за ове догађаје.

- Избори 11. маја.

- Формирање „кооперативне” и „проевропске” владајуће коалиције 7. јуна са отвореним и директним ангажовањем Вашингтона, Лондона и Берлина у тој ствари.

Од ове оркестриране дестабилизације Србије, па све до данас, конфузна и конфликтна формула *ЕУ нема алтернативе, никада нећемо признати независност Косова* испунила је у потпуности своју троструку функцију.

За „кооперативну” и „проевропску” власт у Србији, она се показала као веома погодно средство за одржавање психотичке илузије да је у истом тренутку могуће бити на различитим и удаљеним местима, истовремено седети на много различитих столица, сачувати и паре и јаре из оне народне пословице и продавати маглу како код куће, тако и у свету.

Са друге стране, ова формула омогућава чиновницима из канцеларија у Вашингтону и Бриселу да власт у Србији уљуљкују у тој њеној психотичкој илузији како би, у оном неминовном тренутку избора, потпуно безболно и неосетно превели жедне преко воде, не само тако омамљену, дезоријентисану, паралисану, деморалисану и неутралисану власт, него и читаву преосталу Србију.

Пројекат „независно Косово” је само још једна *лажна застава - false flag*, још једна од реплика **Операције Гладио - Operation Gladio** и **стратегује тензије - strategy of tension, strategia della tensione**, чија је стварна функција да прикрије стратешке циљеве САД као главног носиоца тог пројекта.

И најзад, захваљујући свему томе, управо је формула *ЕУ нема алтернативе, никада нећемо признати независност Косова* осигурала миран и стабилан двогодишњи, чак и трогодишњи (Међународни суд правде у Хагу одложио је доношење своје одлуке у случају „независног Косова” за другу половину 2010) период за ничим ометан завршетак једне и отпочињање наредне фазе конституисања институција и поретка „независног Косова”, укључујући овде и тамошње оружане снаге.

Један од пројектованих циљева САД у овој игри глобалног надметања јесте и успостављање неутралисане, зависне, скраћене, контролисане и манипулисане Србије, као још једне међу земљама радикално ограниченог суверенитета под чврстим режимом „меке окупације”.

Један од стратешких циљева свега овога јесте да се власт у Србији недвосмислено сагласи са актом агресије који је над Србијом извршен 1999 - 2008. године и који се над Србијом и даље врши, да иста та власт призна агресију као легитиман чин и да тако аболтира све њене инспираторе, организаторе и извршиоце - државе, војске, обавештајне службе, корпорације, појединце. У противном, ови инспиратори, организатори и извршиоци, на сваком непристрасном и заиста независном суду, ма где у свету, били би осуђени за бројне злочине: од кршења међународног права и међународних споразума и уговора до злочина против мира, ратних злочина, злочина геноцида и злочина над цивилним становништвом.¹

¹ „Удружење адвоката и професора права, са седиштем у Торонту, заједно са Америчким удружењем правника (American Association of Jurists), невладином организацијом са консултативним статусом у Уједињеним нацијама, поднели су тужбу Трибуналу за ратне злочине у којој терете све лидере НАТО-а (са председником Клинтонем и премијером Блером на челу) за ратне злочине почињене у кампањи тог савеза против Југославије (мисли се на рат који су САД и НАТО водили против СР Југославије, односно Србије, 1999, прим. Љ.К.). Листа злочина обухвата: „хотимично убијање, хотимично изазивање велике патње или тешких телесних повреда или угрожавања здравља, велика разарања непокретности, неоправдива војним потребама и изведена незаконито и самовољно, коришћење токсичког или другог оружја ради непотребних патњи, самовољно уништавање незаштићених градова, села, насеља и зграда, уништавање или хотимично причињавање штете институцијама посвећеним религији, добротворству и образовању, уметности и науци, историјским споменицима”. Тужба их такође терети за „створено кршење Повеље Уједињених нација, сопственог оснивачког уговора, Женевских конвенција и принципа међународног права”. Filip Hemond, Edvard Herman: *Degradirana moć. Mediji i kosovska kriza*, Plato, Beograd 2001, стр. 5 - 6. „Наравно да је повлачење тужбе пред Међународним судом правде један од услова за улазак у Партнерство за мир. Међутим, већ неколико година политика наше земље је да све тужбе треба да се реше ван самог суда и да су све оне наслеђе, да тако кажемо, ружне прошлости. У том смислу, док год се све тужбе не реше ван Међународног суда правде, ми заступамо наше аргументе, са жељом да постигнемо што бољи успех”, изјавио је 19. априла 2004. у емисији *Кажипрст* радија В92, на дан почетка расправе пред Међународним судом правде у Хагу поводом тужбе за геноцид против осам земаља чланица НАТО коју је СР Југославија поднела 1999, Владимир Ђерић козаступник тадашње Државне заједнице Србија и Црна Гора у овом предмету, *Србија и Црна Гора против НАТО, В92, Кажипрст, 19. април 2004.* (http://www.b92.rs/info/emisije/kaziprst.php?yyyy=2004&mm=04&nav_id=138620&version=print); „Међународни суд правде у Хагу огласио се ненадлежним за тужбу коју је СР Југославија поднела против осам земаља НАТО због геноцида и нелегалне употребе силе током бомбардовања 1999. године. Том одлуком, поступак по тужби СРЈ аутоматски је скинут са списка предмета који се воде

Да овде додам још и то како је пројекат „независно Косово”, ипак, само још једна *лажна застава - false flag*, још једна од реплика *Операције Гладио - Operation Gladio* и *стратегије тензије - strategy of tension, strategia della tensione*,² чија је стварна функција да прикрије стратешке циљеве САД као главног носиоца тог пројекта. Наиме, у глобалној шаховској партији коју САД тренутно играју против својих супарника, конкурената и потенцијалних противника (Русија, Кина, други), а у извесном смислу и против читавог света, од нарочитог значаја за САД јесте онај део те игре који се одвија у простору између два Балкана на табли тзв. Ширег Истока, односно у простору од европског Балкана (ушће Саве у Дунав, Србија) до „евроазијског Балкана”, како Збигњев Бжежински у *Великој шаховској табли - The*

пред судом. У пресуди, коју је у хашкој Палати мира саопштио председник суда Ши Јиујонг из Кине, 15 судија једногласно је закључило да СРЈ у тренутку подношења тужбе 24. априла 1999. није била чланица УН, Конвенције о геноциду, нити статута Међународног суда правде, што су нужни услови за надлежност суда. „Суд је стога једногласно закључио да нема надлежности да разматра тужбу СРЈ против осам земаља НАТО’, рекао је судија Јиујонг, додајући да се суд није бавио тврдњама које чине суштину оптужби. Правни статус СРЈ у УН који је од 1992. до 2000. године био ‚противречан’ и ‚неодређен’ - зато што земља није била искључена, али јој није било ни дозвољено да аутоматски наследи статус нестале СФРЈ као пуноправне чланице - решен је 1. новембра 2000. када је земља примљена у УН као нова чланица, утврдио је суд. Суд закључује да у време подношења тужби, 24. априла 1999, СРЈ није била чланица УН, ни, на основу тога, чланица Статута Међународног суда правде и да, следствено томе, није имала приступ суду’, рекао је судија Јиујонг.” Е.В.Н.: *Хаг одбранио НАТО*, Вечерње новости, 15.12. 2004, 18:43:46. (http://www.novosti.rs/code/navigate.php?Id=4&status=jedna&vest=70479&tittle_add=HAG%20ODBRA NIO%20NATO&keyword_add=bombardovanje%2C%20nato). „Србија са правом заслужује епитет сталне странке у споровима пред МСП. У последњих 20 година, Србија је била странка у више спорова који су се водили пред МСП, док је у поступку саветодавног мишљења заинтересована страна која активно учествује у поступку прибављања мишљења. Влада СРЈ-е је, још 18. фебруара 1994. године, поднела захтев МСП за покретање поступка против 16 држава чланица због Одлуке Савета НАТО, донешене у форми ултиматума, да изврши ваздушне ударе против војних постројења на подручју Сарајева (Реч је о ултиматуму који је НАТО поставио босанским Србима да повуку сво тешко наоружање на 20 км. од Сарајева. Ултиматум је уследио након масакра на пијаци Маркале у Сарајеву). Правни основ захтева СРЈ-е био је утврђење да су државе чланице НАТО-а повредиле одредбу члана 2. став 4. и члана 53. став 1. Повеље ОУН, претећи да ће употребити силу без овлашћења Савета безбедности и у форми ултиматума, као и захтев да се обавезу тужене државе да се уздрже од акта претње или употребе силе. Такође, на основу члана 41 (1) Статута МСП, поднет је захтев за издавање привремених мера - забране употребе силе и извођења ваздушних удара, као и уздржавање држава чланица НАТО-а од претње или употребе силе или било кога другог акта противног одредбама члана 2 (4) и члана 53 (1) Повеље ОУН. Наведени спор није ни започет, јер тужене државе нису дале сагласност на надлежност МСП. Током 1999. године, поднете су тужбе против земаља чланица НАТО-а због агресије на Србију, са оптужбом за геноцид и са захтевом за издавање привремених мера. Спор је окончан одбијањем захтева СРЈ-е.” - [Горан В. Ђорђевић: Моралне замке „техничке противтужбе”, Фонд Слободан Јовановић, 19. 01, 2010. \(http://www.slobodanjovanovic.org/2010/01/19/goran-v-dordevic-moralne-zamke-tehnicke-protivtuzbe/?lang=lat\)](#)).

² Као добар почетак за упознавање са овим догађајима из савремене историје, могу се препоручити одреднице: *Operation Gladio* (http://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Gladio), *Operation Condor* (http://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Condor), *False flag* (http://en.wikipedia.org/wiki/False_flag), *strategy of tension* (http://en.wikipedia.org/wiki/Strategy_of_tension), *strategia della tensione*, и нарочито, Daniele Ganser: *NATO's Secret Armies. Operation Gladio and Terrorism in Western Europe. An Approach to NATO's Secret Stay-Behind Armies*, Cass, London, 2005, у електронском формату (http://en.wikipedia.org/wiki/Strategy_of_tension).

Grand Chessboard (1997)³ назива Кавказ и Централну Азију. Један од пројектованих циљева САД у овој игри глобалног надметања јесте и успостављање неутралисана, зависне, скраћене, контролисане и манипулисане Србије, као још једне међу земљама радикално ограниченог суверенитета под чврстим режимом „меке окупације”.

Тај циљ је и остварен. Србија је данас заиста неутралисана, фрагментизована, парализована, зависна, скраћена, контролисана, деморалисана, манипулисана и умртвљена земља под чврстим режимом „меке окупацијем”, заробљена унутар истог модела доминације у коме је до пре неколико година била заробљена, на пример, Русија под Борисом Јељцином. Под таквим претпоставкама, и у Србији се послови на изградњи корпоративног поретка новог средњовековља, оне радикалне дистопије која је проглашена за бољу будућност човечанства и за коју пропаганда тврди да нема алтернативу, одвија као највећа пљачка друштвеног богатства забележена у познатој историји. „Земље бивше Југославије ,тону у благо’ финансијског банкрота, јер је спољна задуженост Хрватске, Словеније, Србије и БиХ премашила 112 милијарди евра, док је Југославија уочи распада страним повјериоцима дуговала вишеструко мање - 22 милијарде долара, јавили су хрватски медији”, а из Сплита преноси бањалучки *Глас Српске*, 28. марта 2010.⁴

Мислим да су то основни разлози због којих владајући корпоративни и клептократски савез моћи новог средњовековља, у свету и код куће, не напушта координатни систем *ЕУ нема алтернативе, никада нећемо признати независност Косова*. Вук је толико сит, а преостале овце су толико хипнотисане и дезоријентисане да и саме мисле како су све на броју.

Скуп свих данашњих техника манипулације и обмане у којима двоговор има централну улогу назива се управљање перцепцијом - *perception management*. Реч је о техникама манипулације и обмане за психолошко ратовање - *psychological warfare (PSYWAR)* армије САД.

Званичници ЕУ о европским интеграцијама Србије и проблему решавања косовског статуса говоре као о два паралелна и комплементарна процеса, док српска власт још увек истиче да се ради о одвојеним процесима. Полазећи од тога, колико је одржива реторика која се исказује речима „и Косово и ЕУ” и у чему видите њен стварни смисао?

Кљакић: Концепт „два паралелна и комплементарна процеса” и концепт „два одвојена процеса”, само су два модалитета за именовање истих радова на великом делу изградње поретка планетарне дистопије који се овде, у нашим локалним

³ Zbignjev Bžežinski: *Velika šahovska igra*, CID - Romanov, Podgorica - Banja Luka, 2001, нарочито поглавље *Evroazijski Balkan*, str. 117 - 142.

⁴ Глас Српске: *Балкан дужан 112 милијарди евра*, 28. 03. 2010, 22:00,

(<http://www.glassrpske.com/vijest/4/ekonomija/37353/cir/Balkan-duzan-112-milijardi-evra.html>).

условима, успоставља у оквиру координатног система ЕУ нема алтернативе, никада нећемо признати независност Косова. Реч је о посебном инструменту из корпуса техника манипулације и обмане без кога би корпоративни поредак планетарне дистопије био тешко замислив. За именовање тог инструмената, Орвел у 1984. користи појмовни пар *двомисао* и *новоговор*. Психолошко-пропагандни слоган о коме је овде реч природно се уклапа у доктринарни систем *двомисли* и *новоговора* Орвелове Океаније:

Рат је мир.

Слобода је ропство.

Незнање је моћ.

$2 + 2 = 5$

ЕУ нема алтернативе, никада нећемо признати независност Косова.

Инструмент манипулације и обмане који Орвел у 1984 идентификује у пару *двомисао* - *новоговор*, данашња наука назива *двоговор*. Вилијем Луц, у књизи *Двоговор. Од "повећања прихода" до "границе преживљавања"*. Како влада, пословни кругови, оглашивачи, и други користе језик да вас заварају - *Doublespeak. From "Revenue Enhancement" to "Terminal Living"*. *How Government, Business, Advertisers, and Others Use Language to Deceive You* (1989), наглашава да је *двоговор* свесна и прорачуната злоупотреба језика, а никако случајно језичко одступање или грешка.

Двоговор је евазивни, намерно двосмислени, надмени језик који служи да се предмет разговора заобиђе, а саговорник свесно превари и доведе у забуну. По Луцу, функција *двоговора* јесте да заводи и искривљује стварност, да формално а не стварно саобраћа са другима, да чини све како би лоше изгледало добро, да избегава одговорност, да негативне појаве представља као позитивне, да ствара лажну вербалну мапу света, да ограничава, скрива, корумпира и онемогућава самостално мишљење, размишљање и закључивање, да оно што је непријатно представља као пријатно, привлачно или макар подношљиво, и најзад, да ствара неподударност и продубљује јаз између стварности и онога што се о њој говори или прећуткује.

Од 1989 - 1990. године и краја тзв. „хладног рата” па до данас, дакле читавих двадесет година, **управљање перцепцијом и двоговор** користе се као главни инструменти за успостављање корпоративног поретка планетарне дистопије, односно за спровођење политике глобалне доминације и субјугације коју Империја, односно САД и најближи савезници те земље, нарочито УК, спроводе као унилатералну стратегију **TINA**.

Назив TINA је акроним од ***There Is No Alternative, He постоји алтернатива***. Стратегија TINA активирана је између 4. маја 1979, када је Маргарет Тачер преузела дужност премијера УК, и 20. јануара 1981. године, када је Роналд Реган ступио на дужност председника САД.

„**There Is No Alternative - Не постоји алтернатива**”, била је омиљена реплика Маргарет Тачер, па је њој у част, ова стратегија тако и названа.

Скуп свих данашњих техника манипулације и обмане у којима *договор* има централну улогу назива се *управљање перцепцијом - perception management*. Реч је о техникама манипулације и обмане за *психолошко ратовање - psychological warfare* (PSYWAR) армије САД. Према *Речнику војних и сродних појмова* Министарства одбране САД (*Dictionary of Military and Associated Terms*, US Department of Defense, DoD, 2005), *управљање перцепцијом* означава: „Акције преношења и / или ускраћивања одабраних информација и

У операцијама глобалног управљања перцепцијом, главне функције договора јесу да претежан део планетарне публике учврсти у уверењу да су људи ниже врсте немоћни да самостално било шта промене, да је виртуелни свет илузија глобалне манипулације и обмане заправо једини стварни свет у коме ови људи живе, и да овај виртуелни свет илузија нема алтернативу.

показатеља страниј публици како би се утицало на њене емоције, мотиве и објективно резонување, као и на званичне процене њених обавештајних система и лидера на свим нивоима, што на крају треба да резултира понашањем и службеним радњама странаца које су повољне за циљеве онога ко акцију покреће. На разне начине, управљање перцепцијом комбинује истините пројекције, безбедносне операције, тајне операције, операције обмане и психолошке операције.“⁵

Од 1989 - 1990. године и краја тзв. „хладног рата“ па до данас, дакле читавих двадесет година, *управљање перцепцијом* и *договор* користе се као главни инструменти за успостављање корпоративног поретка планетарне дистопије, односно за спровођење политике глобалне доминације и субјугације коју Империја, односно САД и најближи савезници те земље, нарочито УК, спроводе као унилатералну стратегију TINA - што је акроним од *There Is No Alternative, He postoји алтернатива*. Стратегија TINA активирана је између 4. маја 1979, када је Маргарет Тачер преузела дужност премијера УК, и 20. јануара 1981. године, када је Роналд Реган ступио на дужност председника САД. „There Is No Alternative - Не постоји алтернатива”, била је омиљена реплика Маргарет Тачер, па је њој у част, ова стратегија тако и названа.⁶ Од 1989 - 1990. године до данас, управљање људским пословима - глобално, регионално, локално - засновано је на употреби пропагандних слогана, упутстава и наредби стратегије TINA и њеном *договору*:

- Капитализам нема алтернативу.
- Корпоративни поредак нема алтернативу.
- Приватизација нема алтернативу.
- САД немају алтернативу.
- Империја нема алтернативу.
- Федералне резерве, Међународни монетарни фонд, Светска банка, Банка за

⁵ Perception management, http://en.wikipedia.org/wiki/Perception_management; <http://www.towardfreedom.com/home/content/view/388/59/>; <http://www.au.af.mil/info-ops/perception.htm> .

⁶ Видети одредницу There is no alternative, TINA, http://en.wikipedia.org/wiki/There_is_no_alternative

међународна поравнања, Светска трговинска организација, Вашингтонски споразум... немају алтернативу.

- Глобализација, либерализација, дерегулација, креативна деструкција, транзиција, политичка коректност... немају алтернативу.

- НАТО нема алтернативу.

- ЕУ нема алтернативу.

- Евроатлантске интеграције немају алтернативу.

- Хуманитарне интервенције немају алтернативу.

- Превентивни рат нема алтернативу

- R2P (responsibility to protect, одговорност да се заштити) нема алтернативу.

И тако даље...

Током сада већ двадесетогодишње континуиране употребе *договора* као инструмента глобалне доминације и субјугације, посебно се инсистира на одржавању илузије да су људска бића подељена на две основне врсте, на људе више и на људе ниже врсте, а да се у историји, а у савременој историји светских послова нарочито, догађаји одигравају изоловано једни од других. Иако ништа није даље од истине од ове

Већ најмање двадесет година, живимо у свету за који се са врха глобалне пирамиде моћи упорно и систематски тврди да представља сам крај историје, коначно остварени повратак у златно доба, идеални свет, најбољи од свих светова, свет без алтернативе.

манипулативне представе она се, ипак, показала као веома ефикасно средство глобалне доминације и субјугације. У операцијама глобалног *управљања перцепцијом*, главне функције *договора* јесу да претежан део планетарне публике учврсти у уверењу да су људи ниже врсте немоћни да самостално било шта промене, да је *виртуелни свет илузија* глобалне манипулације и обмане заправо једини *стварни свет* у коме ови људи живе, и да овај *виртуелни свет илузија* нема алтернативу.

Другим речима, већ најмање двадесет година, живимо у свету за који се са врха глобалне пирамиде моћи упорно и систематски тврди да представља сам крај историје, коначно остварени повратак у златно доба, идеални свет, најбољи од свих светова, *свет без алтернативе*. Разуме се, и овде у Србији, нарочито од 2000 - 2001. године, целокупни друштвени живот је профилисан, нормиран и њиме се управља унутар гвоздених пропагандних идиома ТИНА *договора*. Следствено, стратегија ТИНА је (и) у Србији стекла статус божанске објаве, а пропагандне прокламације, упутстава, наредбе, слогани и формуле са којима се ТИНА спроводи, стекле су (и) у Србији статус догми о којима се не расправља. Слоган *ЕУ нема алтернативу, никада нећемо признати независност Косова* припада овој класи орвелијанских, псеудо-религиозних феномена.

Проблем је, међутим, у томе што се свет без алтернативе не може успоставити у другом облику него као радикална, до краја доведена планетарна дистопија,

односно као *мртав свет*. Другим речима, сам *живот* представља непремостиво ограничење за програм планетарне дистопије као света без алтернатива. И, заиста, када боље погледамо, видећемо да је пројекат планетарне дистопије као света без алтернативе свој зенит доживео 1999. године, током рата који су САД и НАТО водили против СР Југославије, односно Србије, и да је тада почео и да се растаче. Зато и јесте парадоксално што је управо у том часу преокрета, свет без алтернативе почео да доминира у бомбардованој и девастираној Србији. Десет година доцније, нарочито после слома светских финансија 2008 - 2009. године, можемо говорити само о бедним остацима тог псеудо-религиозног програма. Па ипак, управо 2008 - 2009. године, Србију су затворили унутар координатног система ЕУ *нема алтернативу, никада нећемо признати независност Косова*. Тако је дистопијски поредак *света без алтернативе* који је привремено оживљен у Србији 2008 - 2009. године, додатно паралисао и умрвио ову земљу. Истовремено, сви други - САД и

Пројекат планетарне дистопије као света без алтернативе је свој зенит доживео 1999. године, током рата који су САД и НАТО водили против СР Југославије, односно Србије, и да је тада почео и да се растаче.

Зато и јесте парадоксално што је управо у том часу преокрета, свет без алтернативе почео да доминира у бомбардованој и девастираној Србији.

Десет година доцније, нарочито после слома светских финансија 2008 - 2009. године, можемо говорити само о бедним остацима тог псеудо-религиозног програма.

У Србији, међутим, владајућа политичка номенклатура и даље демонстрира своју лојалност према поретку планетарне дистопије која нема алтернативу. Ово стање чињеница је увредљиво, понижавајуће, неподношљиво и неодрживо.

ЕУ (у првом реду Немачка), а нарочито Русија, Кина, Индија, Бразил, читав свет - настоје да како знају и умеју и што је пре могуће дефинишу и успоставе појединачне, па чак и заједничке алтернативне стратегије за стање у коме се нашло читаво човечанство и свако од њих појединачно.

У Србији, међутим, владајућа политичка номенклатура и даље демонстрира своју лојалност према поретку планетарне дистопије која нема алтернативу. Ово стање чињеница је увредљиво, понижавајуће, неподношљиво и неодрживо.

Западни званичници све упадљивије повезују приближавање Србије ЕУ са њеним односом према једнострано проглашеној независности Косова. У овом тренутку се од Србије не очекује формално признање независности Косова, али се тражи успостављање добросуседских односа и решавање практичних проблема са Приштином. Да ли би Србија пристајањем на такав однос имплицитно признала независност Косова?

Кљакѝ: Да.

Наставиће се...